

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟ
ΕΛΘΟΣ
for Evangelists
Αρ. Άδειας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 68ο - ΤΕΥΧΟΣ 735 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Σέ ὁμολογῶ, Σέ ἀγαπῶ, Σέ ἀκολουθῶ

 μολογῶ. Ὁμοῦ, μαζί μέ ἄλλους, καί ἰδίως μαζί μέ τοὺς ἁγίους. Ὅλους πού γιορτάζουν τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὁμολογῶ. Ποιόν; Ἐσένα, Χριστέ! Ἄν ἄλλοι Σέ ἀρνοῦνται καί Σέ περιφρονοῦν καί ἀποστασιοποιοῦνται καί Σέ βλασφημοῦν, ἐγὼ Σέ ὁμολογῶ. Ὅπως Σέ ὁμολογοῦν ὅλοι οἱ ἅγιοι.

- Σέ ὁμολογῶ, ὅτι εἶσαι ἀληθινὰ ὁ Χριστός.
- Σέ ὁμολογῶ Σωτήρα μου.
- Σέ ὁμολογῶ ὄχι κρυφά. «Ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων».

● Σέ ὁμολογῶ, γιατί δέν ντρέπομαι! Μπορεῖ ἄλλοι νά ντρέπωνται καί τό σταυρό τους νά κάνουν περνώντας ἀπό μία ἐκκλησία. Ἐγὼ γιατί νά ντραπῶ; Ντρέπεται κανεὶς γιὰ τὰ χάλια του. Δέν ντρέπεται πού βλέπει τόν ἥλιο. Σέ ὁμολογῶ. Εἶσαι ὁ Ἥλιος τοῦ κόσμου. Δέν ντρέπεται κανεὶς πού βλέπει τὰ λουλούδια.

● Σέ ὁμολογῶ. Εἶσαι ὅ,τι πιὸ ὁμορφο ἔχει ὁ κόσμος. Δέν ντρέπεται κανεὶς βλέποντας ἀριστουργήματα.

● Σέ ὁμολογῶ, Χριστέ, γιατί εἶσαι τό ἀριστούργημα τῆς Θεότητος, τό πιὸ ὠραῖο Πρόσωπο τῆς ἱστορίας.

● Σέ ὁμολογῶ μπροστά στοὺς ἀνθρώπους, γιατί δέν εἶμαι κρυπτοχριστιανός. Δέν ντρέπεται ὁ ἄλλος νά ἀσχημονῇ καί νά προκαλῇ μπροστά σέ ἀνθρώπους, ἀκόμα καί μπροστά στὰ μικρὰ παιδιά. Καί θά ντραπῶ ἐγὼ νά ὁμολογῶ τό ἐνδοξο ὄνομά Σου;

● Σέ ὁμολογῶ μπροστά στοὺς ἀνθρώπους, ὄχι μέ μία τυπικὴ λέξι καί μ' ἓνα τυπικὸ σταυροκόπημα, ἀλλὰ σέ ὁμολογῶ μέ ἀποδείξεις, μέ ἐπιχειρήματα, μέ ζῆλο, μέ πειθῶ.

- Σέ *ὁμολογῶ* μπροστά στους ανθρώπους, γιατί θέλω ὅλοι νά πιστέψουν.

- Σέ *ὁμολογῶ* μπροστά στους ανθρώπους, γιατί πονάω νά βλέπω ανθρώπους νά ἀρνοῦνται τόν Ἐδεργέτη τους, τόν Δημιουργό τους, ν' ἀρνοῦνται τήν Ἀλήθεια, νά ζοῦν στό σκοτάδι.

- Σέ *ὁμολογῶ*, γιατί δέν μπορῶ νά Σέ κρύβω, Χριστέ!

- Σέ *ὁμολογῶ*, γιατί θέλω νά Σέ φανερώσω, νά Σέ γνωρίσω στους ανθρώπους, ὅπως Σύ ἦρθες καί μᾶς φανέρωσες τόν Πατέρα τόν ἐν οὐρανοῖς.

* * *

Καί ἄν γελάσουν, πού ἐγώ Σέ ὁμολογῶ, θά βλέπω τόν Χριστό μου, πού Τόν περιφρονοῦσαν καί Τόν ἔφτυναν καί κάτω καί πάνω στό Σταυρό. Καί ἄν γελάσουν, πού ἐγώ μιλάω μόνο γιά Σένα, ἀκούω τόν μακαρισμό Σου πού εἶπες: «*Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς καί διώξωσιν...*» (Ματθ. ε' 11).

- Ὅμολογῶ τό Πρόσωπό Σου, Χριστέ, ὁμολογῶ τό Σταυρό Σου, Χριστέ, ὁμολογῶ τήν Ἀνάστασί Σου, Χριστέ. Ἄν δέν ὁμολογῶ Ἐσένα, Χριστέ, τότε δέν ὠφελοῦμαι πού μιλάω γιά ἁγίους, γιά θαύματα, γιά προσκυνήματα, γιά λείψανα, γιά τάματα, γιά ὁμορφιές τῶν ἐκκλησιῶν Σου. Ὅλοι οἱ ἅγιοι εἶναι ὁμολογητές.

- Ἐρεῖς, Χριστέ, γιατί Σέ ὁμολογῶ; Γιατί Σέ ἀγαπῶ. Τό εἶπες: «*Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Ματθ. ι' 27).

- Σέ ἀγαπῶ, Χριστέ, γιατί Ἐσύ πρῶτος μέ ἀγάπησες καί ἔχυσες τό Αἷμα Σου γιά μένα. Σέ ἀγαπῶ, γιατί ἔκανες τήν καρδιά μας νά χτυπᾶ παλμούς γιά Σένα, πού εἶσαι ἡ μεγάλη καρδιά μας, τό φίλτρο μας.

- Σέ ἀγαπῶ, Χριστέ, χωρίς αὐτό νά

σημαίνει, ὅτι δέν ἀγαπῶ τούς συγγενεῖς καί φίλους. Μά πάνω ἀπό συγγενεῖς καί φίλους εἶσαι Σύ, Χριστέ, ἡ Σαρκωμένη Ἀγάπη, ἡ Σταυρωμένη Ἀγάπη. Ὅπως Ἐσύ μᾶς ἀγαπᾶς, μέ τήν ὑπέρτατη ἀγάπη, ἔτσι θέλω κι ἐγώ νά Σέ ἀγαπῶ πάνω ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα. Ὁ κόσμος ἔχει τά *σοῦπερ-μάρκετ* πού ψωνίζουν ἀναγκαῖα γιά τήν καθημερινότητα. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί ἔχουμε Ἐσένα, πού εἶσαι ἡ *Σοῦπερ-Ἀγάπη*. Πάνω ἀπό ὅλες τίς ἀγάπες εἶσαι Σύ. Δέν μοῦ πουλᾶς τά ἀναγκαῖα τῆς καθημερινότητας. Μοῦ χαρίζεις τή ζωή τῆς *αἰωνιότητας*.

* * *

- Σέ ἀγαπῶ, Χριστέ, ὅπως ἀγαπῶ κάθε παιδί, πού τά μάτια του λάμπουν ἀπό ἀθωότητα.

- Σέ ἀγαπῶ, Χριστέ, πῶς πολύ καί ἀπό τά ἀξιαγάπητα παιδιά. «*Ὁ φιλῶν -εἶπες- υἱόν ἢ θυγατέρα ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Ματθ. ι' 37).

- Σέ ἀγαπῶ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γιατί Ἐσένα θέλω ν' ἀγαποῦν ὅλα τά παιδιά καί νά διαμαρτύρωμαι ὅταν σκοτώνονται ἑκατοντάδες παιδιά κάθε μέρα μέ τίς ἐκτρώσεις.

* * *

- Σοῦ εἶπα σήμερα, σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιό Σου, ὅτι Σέ ὁμολογῶ, θέλω νά Σέ ὁμολογῶ. Σοῦ εἶπα, ὅτι Σέ ἀγαπῶ, θέλω νά Σέ ἀγαπῶ. Θά σοῦ πῶ καί τό τρίτο:

- Σέ ἀκολουθῶ. Τό εἶπες: «*Ὅς οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Ματθ. ι' 37).

- Σέ ἀκολουθῶ. Ὅχι τυφλά, γιατί δέν θέλουμε ἄβουλα νούμερα πού ἀκολουθοῦν καί πλανῶνται σέ μία διαδηλωσι.

«Αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή»

Α α) Στους στίχους 1-4 (τοῦ β' κεφαλαίου τῶν Πράξεων) ἐξιστορεῖται μέ παραστατικότητα τό γεγονός τῆς θαυμαστῆς καθόδου τοῦ ἁγίου Πνεύματος στή συγκεντρωμένη κοινότητα τῶν πιστῶν μαθητῶν. β) Στους στίχους 4-13 περιγράφεται ἡ ἀπήκσις, πού εἶχε στό πλῆθος, καί ἡ ἀντίδρασίς του, πού χρησιμεύουν ὡς ἀφορμή γιά τήν πρώτη ὁμιλία τοῦ Πέτρου.

γ) Στους στίχους 14-36 παρουσιάζεται ἡ ὁμιλία τοῦ Πέτρου.

δ) Στους στίχους 37-41 ἐξιστορεῖται τό ἀποτέλεσμα τῆς ὁμιλίας στό συγκεντρωμένο πλῆθος.

- Ἡ ἐκλογή τῆς ἡμέρας τῆς ἐβραϊκῆς Πεντηκοστῆς δέν εἶναι τυχαία. Ἦσαν συναγμένοι στό ὑπερῶν «ὄμοθυμαδόν» «ἅπαντες» (Πράξ. β' 1). Προφανῶς ἐννοοῦνται ὅλοι οἱ μαθητές, καί οἱ δώδεκα καί οἱ λοιποί πού συμποσοῦνται στους 120. Ἡ δωρεάν τοῦ Πνεύματος δέν κορηγεῖται ἀποκλειστικά στους ἀποστόλους, ἀλλά σέ ὅλους τούς συναγμένους.

- «Ἄφνω» (Πράξ. β' 2)! Ἕνα ἔκτακτο,

- Σέ ἀκολουθῶ γιατί Σέ θαυμάζω.
- Σέ ἀκολουθῶ γιατί θέλω τό θέλημά Σου ὅλοι νά προτιμοῦν.
- Σέ ἀκολουθῶ γιατί τό ξέρω, εἶμαι σίγουρος ὅτι μόνο παρέα μέ Σένα κανεῖς φτάνει στόν Οὐρανό.
- Σέ ἀκολουθῶ γιατί Σέ θαυμάζω. Κύριε, καί ὅσοι μέ ἀκοῦνε, κάνε νά Σέ ὁμολογοῦν, νά Σέ ἀγαποῦν, νά Σέ ἀκολουθοῦν.

Δ.Γ.Α.

ἀλλ' ἐντελῶς «φυσικό» γεγονός αἰφνιδιάζει τή συγκεκριμένη κοινότητα τῶν πρώτων χριστιανῶν. Εἶναι γεγονός **θείας πρωτοβουλίας**. Ὁ Λουκάς διηγεῖται, ὅτι ἔγινε ἀπό τόν οὐρανό **ἦχος** (στ. Πράξ. β' 2). Ὁ ἦχος, ὅπως τό φῶς καί ἡ νεφέλη, εἶναι στήν Παλαιά Διαθήκη συνοδευτικά στοιχεῖα πραγματικῆς **θεοφανείας** (Β' Βασ. ε' 24. Γ' Βασ. ιθ' 12. Ψαλμ. 103,4). Ἡ φερομένη **πνοή** εἶναι ὄρατός συμβολισμός τοῦ Πνεύματος. Ὡς **πνοή** τό Πνεῦμα εἶναι τό δημιουργικό στοιχεῖο τοῦ Θεοῦ, πού ζωοποιεῖ, ἀναδημιουργεῖ τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο (ἐνεφύσησε) (Γεν. β' 7).

- Τό Πνεῦμα μέ τή μορφή τῆς **βίαιης πνοῆς** «ἐπλήρωσεν ὅλον τόν οἶκον» (Πράξ. β' 2). Ὁ **οἶκος** συμβολίζει καί τήν οἰκουμένην, ὅλον τόν κόσμο.

- «Καί ὤφθησαν αὐτοῖς **γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός**» (Πράξ. β' 3). Τό **ἡχητικό** φαινόμενο τῆς βίαιης πνοῆς γίνεται καί **ὀπτικό**, πού θά καταλήξη σέ προσωπική ἐμπειρία τῶν μαθητῶν.

- Γιά τήν **ἀλλαγὴ** τῶν Ἀποστόλων λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄν δέν ἦταν πραγματική ἡ ἀνάστασις, δέν θά μπορούσαν νά τήν πλάσουν μέ τή φαντασία τους. Αὐτό δέν χρειάζεται ἀπόδειξι. Διότι σέ τί θά βασίζονταν γιά τό ἔργο τους; Στή **δεινότητα** τῶν λόγων; Μά ἦσαν οἱ πιο ἀγράμματοι ἀπό ὅλους. Μήπως στά πολλά **χρήματα**; Μά οὔτε ραβδί δέν εἶχαν, οὔτε ὑποδήματα. Στήν εὐγενῆ **καταγωγὴ** τους; Μά ἦσαν ἄσημοι, καταγόμενοι ἀπό ἀσήμους. Στή μεγάλη τους **πατρίδα**; Μά κατάγονταν ἀπό ἄσημα χωριά.

Στό **μεγάλο ἄριθμό** τους; Μά πάνω ἀπό ἔντεκα δέν ἦσαν, καί αὐτοί μάλιστα διεσπαρμένοι (Ε.Π.Ε. 12,370).

* * *

«**Γλῶσσαι** ἐκάθισαν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (Πράξ. β' 3). Τό «ἐκάθισεν» ἐπεξηγεῖται μέ τή χαρακτηριστική φράσι «**Καί ἐπλήσθησαν** πάντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β' 4). Τό «πληροῦν» δηλώνει τό **πλήρωμα**, καί ὅχι ἐπί μέρους δωρεές τοῦ Πνεύματος. Τό Πνεῦμα τό Ἁγιον εἶναι **δωρεά**, πού συνεχῶς ἀνανεώνεται καί ἀνακαινίζει.

● 1. Ἐάν υποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τό Ἁγιο Πνεῦμα, ἀλλά διαφορετικά, μέ ἄλλο ἐνεργειακό συμβολισμό. Ἦξι «ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλ' ἐρχόταν ἢ ὡς **ξίφος** ἢ ὡς **γροθιά** ἢ ὡς **νεκρική σιγή**. Τό πρῶτο θά ἔδεικνε τό **δυναμισμό** Του. Τό ἄλλο θά ἔδεικνε τό **μυστικισμό** Του.

Ἐάν ἐρχόταν ὡς ξίφος, θά ἦταν **ἐπιβολή**. Ἐλλά δέν εἶναι ἀνατροπή τῆς ἐλευθερίας τό Πνεῦμα τό Ἁγιο. Σέβεται τήν ἐλευθερία. Οὔτε ὅμως ὡς σιγή καί **κοιμησμένη κατάσταση**.

● Ἦρθε ὡς **λόγος**. Συνέχεια τοῦ Λόγου. Ὁ **Λόγος** ἐκεῖ ἔγινε σάρκα. Ὁ λόγος ἐδῶ ἔρχεται πύρινος. «**Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπί τήν γῆν**», εἶχε πεῖ ὁ Χριστός (Λουκ. 1β' 49). Ἦρθε καί ὡς **βιαία πνοή**. Πνοή ὅμως βιαία, ὅχι ἐξουσία βιαία. Ὁ βιαίος ἄνεμος **καθαρίζει** τήν ἀτμόσφαιρα ἀπό τούς ρύπους. Πότε; Ὅταν εἶναι καθαρός. Καί τό Πνεῦμα εἶναι καθαρόν καί καθαρίζον.

● 2. Ἐάν υποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τό Πνεῦμα τό Ἁγιον ὅχι ὡς γλῶσσες, ἀλλά ὡς **γλῶσσα**. Κάτι τέτοιο θά σήμαινε **ρα-**

τισμοῦ. «Ἦρξαντο λαλεῖν **ἐτέραις γλώσσαις**, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. β' 4).

● Δέν ὑπάρχει γιά τόν Θεό μία γλῶσσα. Δέν ὑπάρχει **ιερή γλῶσσα**. Ποτέ τό ἐργαλεῖο πού χτίζει ἓνα Ναός δέν εἶναι ἱερό. Ὁ Ναός εἶναι ἱερός. Ἡ γλῶσσα εἶναι **ἐργαλεῖο**. Ἐάν υποθέσουμε ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἁγιον φώτιζε τούς ἀγραμμάτους, ὅτι γίνονταν πολυγλωσσοί, ὅπως καί ἔγιναν! Ἐάν ὅμως δέν ὑπῆρχαν **αὐπά** νά τούς ἀκούσουν; Ἦ, ἂν ὑπῆρχαν αὐτιά, ἀλλά δέν **καταλάβαιναν** τίποτε; Ἐάντι γιά Πνεῦμα ἐλευθερίας, θά εἶχαμε **μαγική περιέργεια**.

* * *

Ἐδῶ ἀκριβῶς φαίνεται καί ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στήν **πολυγλωσσία**, πού ἀξιώθηκαν οἱ μαθητές νά μιλήσουν κατὰ τήν Πεντηκοστή καί στή **γλωσσολαλία** τῆς Βαβέλ ἢ τῆ γλωσσολαλία, πού ὡς χάρισμα βλέπουμε στό 1β' κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίους. Τό χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς ἀναφερόταν σέ **ὑπαρκτές** γλῶσσες. Ἐκούσαν καθένας τή δική του γλῶσσα. Δηλαδή, οἱ ἀπόστολοι δέν ἦσαν **γλωσσοπλάστες**. Ἐνῶ στή Βαβέλ καί στή γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους, πού γιά λίγο λειτούργησε, ἀκούγονταν **ἀνύπαρκτες** καί **ἀκαταλαβίστικες** γλῶσσες.

α) Στήν περίπτωση τῆς Πεντηκοστῆς ἔχουμε γλωσσολαλία **ἱεραποστολῆς**.

β) Στή γλωσσολαλία τῆς Βαβέλ εἶχαμε πολυγλωσσία **σατανικῆς συγχύσεως**.

γ) Στή γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους εἶχαμε χάρισμα ἐπιδεικτικό. Ὁ Παῦλος τό ἀκύρωσε.

● Μέ τόν ὄρο «**φωνή**» ἐπεξηγεῖ τόν

όρατό τρόπο τῆς παρουσίας καί δράσεως τοῦ Πνεύματος. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού **μετατρέπεται** σέ λόγο ἀνθρώπινο. Τό γεγονός εἶναι ἓνα, ὅτι «ἤκουον εἷς ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν» (Πράξ. β' 6). Πρόκειται γιά θαῦμα **ἀκοῆς**, καί μάλιστα γιά **φωνή**, πού ἔφτανε ὡς **κατανοπή** διάλεκτος σι' αὐτιά τοῦ πλήθους.

* * *

Τό κήρυγμα τῶν ἀποστόλων προκάλεσε **ἐκπληξι**. «Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδού πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καί πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν; Πάρθοι καί Μηδοί καί Ἑλαμίται, καί οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καί Καππαδοκίαν, Πόντον καί τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καί Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καί τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καί οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καί προσήλυτοι, Κρῆτες καί Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;» (Πράξ. β' 7-11).

● Τό «**ἐξίσταντο**» καί τό «**ἐθαύμαζον**» πρόκειται γιά **ταυτολογία**, πού δηλώνει τό **δέος** πού προξένησε τό πρωτοφανές γεγονός.

● Στὴν Πεντηκοστή οἱ ἄνθρωποι δέν θαυμάζουν περίεργα καί δέν προσεγγίζουν μέ μαγικό τρόπο. Δέν ζητοῦν κάποια **εὐλογία** τῶν Ἀποστόλων, κάποιο **ἄγγιγμά** τους, μία **εὐχή** τους.

1 Ἐδῶ ὅλοι, καί **θαυμάζουν** καί **κατανουῶν** καί κινουῦνται σέ **ἐνέργεια**. «Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ;...» (Πράξ. β' 7).

2 Στὴ συνέχεια **ὑποδέχονται** τὸν λόγο. «Ἄσμένως ἀπεδέξαντο τὸν λόγον» (Πράξ. κα' 17).

3 Στὴ συνέχεια ρωτᾶνε:

—Τί κάνουμε τώρα: «**Τί ποιήσομεν;**».

Δίδεται ἡ ἀπάντησις:

—«**Μετανοήσατε** καί βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. β' 38).

4 Ὑστερα: Ὁ λόγος γίνεται **πίσις**: «Ἐπίστευσαν τῆ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὡσεὶ τρισχίλιοι» (Πράξ. β' 41).

5 Στὴ συνέχεια: Ὁ λόγος ἔγινε **κοινωνία προσώπων** (Πράξ. β' 44. δ' 32).

* * *

Οἱ ἀκροατές χωρίζονται σέ δύο ὁμάδες.

—Ἡ **μία**: Ἐκεῖνοι πού διερωτῶνται: «**Τί εἶναι αὐτό;**». Καί ἦσαν οἱ πλεῖστοι.

—Ἡ **ἄλλη**: Ἐκεῖνοι πού χλεύαζαν. Καί αὐτοὶ ἦσαν ἐλάχιστοι. «Ἔτεροι δὲ χλεύαζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ» (Πράξ. β' 12-13). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Ναί, ἔμεναν ἐκστατικοὶ ὅλοι (οἱ εὐλαβεῖς) καί ἀποροῦσαν καί ἔλεγον ὁ ἓνας στὸν ἄλλο: “Τί ἄραγε νὰ σημαίνει αὐτό;”. Ἄλλοι δὲ χλεύαζαν καί ἔλεγον “Εἶναι μεθυσμένοι”».

● Οἱ πῖο εὐσεβεῖς καί λογικοὶ διερωτῶντο, τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ παράδοξα αὐτὰ φαινόμενα. Καταλαβαίνουν, ὅτι πρόκειται γιά θεῖα καί οὐράνια μηνύματα καί ἀναζητοῦν τό βαθύτερο νόημά τους.

● Αὐτοὶ πού χλεύαζαν, ἦσαν οἱ φανατικοὶ ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Καί ἀφοῦ δέν εἶχαν λογικὸ ἐπιχείρημα νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἔξαρσι τῶν ἀποστόλων, ἰσχυρίζονταν τό ἀνόητο, ὅτι τάχα ἦσαν **μεθυσμένοι**.

● Εἶναι σημαντικό, ὅτι σπὴν Α' Κοριν-

θίους (ιδ' 23) ὁ ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὡς ἀρνητικό τό «**μαίνεσθαι**», ἐνῶ κατά τήν ἀπολογία του μπροστά στόν ἡγεμόνα Φῆστο (Πράξ. κοτ' 24-25) δίνει σ' ἐκεῖνον τήν ἐντύπωσι, ὅτι «**μαίνεται**»! Εἶναι τό **κήρυγμα** τοῦ καινοῦ εὐαγγελίου, πού στήν κρίσι τῶν δυσπίστων ἀκροατῶν συγχέεται μέ τή **μανία**.

* * *

Ἀπό τό στίχο 22 μεταβαίνει φυσιολογικά ὁ ἀπόστολος Πέτρος στό κήρυγμα γιά τόν Χριστό. Τό κήρυγμα ἀρχίζει μέ τή μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, πού δηλώνει τόν τόπον καταγωγῆς Του, τήν πόλι **Ναζαρέτ**, γιά νά διαφοροποιήσῃ τόν Ἰησοῦ ἀπό ἄλλους Ἰουδαίους, πού ἔφεραν τό ὄνομα αὐτό.

● Στή συνέχεια ὁ Πέτρος προχωρεῖ στήν ἀπόδειξι τῆς μεσσιανικότητας τοῦ Ἰησοῦ, μέ βάσι τή **σταύρωσι**. Οἱ Ἰουδαῖοι παρανόησαν τό ἔργο καί τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ καί τόν ὠδήγησαν στό Σταυρό. Ἡ σταύρωσις εἶναι πράξις τῶν Ἰουδαίων, ἀφοῦ αὐτοί παρέδωκαν τόν Ἰησοῦ στους Ρωμαίους καί μέ τή συνδρομή τους φόνευσαν τόν Χριστό. Ἐγίνε, λοιπόν, ἕνα εἶδος **συνωμοσίας** μεταξύ Ἰουδαίων καί Ρωμαίων ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ.

● Ἡ σταύρωσις ἐξαγγέλλθηκε ἀπό τή Γραφή καί τούς προφῆτες. «*Τῇ ὀρισμένη βουλῇ καί προγνώσει τοῦ Θεοῦ*» (στ. Πράξ. β' 23). Ὁ Χριστός πορευόμενος πρὸς τό Πάθος ἐκπλήρωσε τό **σχέδιο** τοῦ Θεοῦ Πατρός. Παρ' ὄλο τοῦτο, οἱ σταυρωτές δέν ἀπαλλάσσονται ἀπό τήν ἐνοχή τοῦ φόνου.

* * *

Μέ τήν καθιερωμένην στό κήρυγμα

φράσι «**Ὁν ὁ Θεὸς ἀνέστησε**» (Πράξ. β' 24), διακηρύσσει ὁ Πέτρος τήν ἀλήθεια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ **ἀνάστασις** εἶναι ἡ κυριαρχική ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ στήν ἐπαίσχυντη πράξι τῶν ἀνθρώπων.

● Ἡρεμος, ἀλλά καί δυνατός ἦταν ὁ λόγος τοῦ Πέτρου. Μέ πράσι καί ψυχραιμία ἤλεγξε τούς Ἰουδαίους γιά τή συμπεριφορά τους πρὸς τόν Κύριο. Δέν ἐξεστόμισε ἀπειλές, κατάρεις, ἀναθέματα καί ἄλλες βαριές ἐκφράσεις. Ἐν τούτοις ὅμως κατώρθωσε νά φέρῃ τούς ἀκροατές του σέ **συναίσθησι**. «*... Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*» (Πράξ. β' 37-38).

● Οἱ ὄχλοι, οἱ συσταυρωτές τοῦ Ἰησοῦ (Λουκ. κδ' 48), ὅταν εἶδαν τά καταπληκτικὰ σημεῖα τῆς **Μεγάλης Παρασκευῆς**, μετανόησαν. Αὐτοί ἐδῶ εἶδαν τά γεγονότα τῆς **Πεντηκοστῆς**, καί ἰδίως τή μεταβολή τῶν ἀποστόλων καί τό πολὺγλωσσο κήρυγμά τους, καί παρουσιάζουν θαυμαστή **μεταστροφή**. Ἀναγνωρίζουν ὅτι εἶναι ἐπεΐγουσα ἀνάγκη νά ἐνεργήσουν ἀμέσως, γιά νά **ἐπανορθώσουν** τό ἔγκλημα πού εἶχαν διαπράξει καί ν' ἀποφύγουν τήν ἐπικείμενη τιμωρία. Ζητοῦν ὁδηγίες γιά τό τί πρέπει νά πράξουν: «*Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;*» (Πράξ. β' 37). Τό ἐρώτημα θυμίζει ἐκεῖνο πρὸς τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή: «*Καὶ ἐπηρώτων αὐτόν οἱ ὄχλοι λέγοντες· Τί οὖν ποιήσομεν;*» (Λουκ. γ' 10. 14).

● Στό «**Τί ποιήσομεν;**» ὁ Πέτρος ἀπαντᾷ: Ὁλοκληρωτική μετάνοια, βάπτισμα στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού συνεπάγεται τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν καί τήν

δωρεά του Πνεύματος. Ἡ **μετάνοια** δέν εἶναι μόνο πράξις ριζικῆς ἀλλαγῆς, ἀλλά συνάμα εἶναι καί ἀποδοχή τῆς νέας πίστεως.

* * *

- Τό ἕνα **θαῦμα** διαδέχεται τό ἄλλο.
- Τήν **ἀκρόασι** τοῦ λόγου σέ ὅλες τίς γλῶσσες τήν διαδέχεται ὁ θαυμασμός.
- Τόν **θαυμασμό** ... ἡ ἔκστασις.
- Τήν **ἔκστασι** ἡ εὐχαρίστησις.
- Τήν **εὐχαρίστησι** ἡ μετάνοια.
- Τήν **μετάνοια** ἡ πίστις.
- Τήν **πίστι** τό βάπτισμα.
- Τό βάπτισμα ἡ **κοινωνία** τῶν προσώπων.
- Τήν κοινωνία τῶν προσώπων ἡ ἀγάπη καί ἡ **κοινοκτημοσύνη**.
- Τό «*παρεκάλει*» (Πράξ. β' 40) εἶναι ἡ ἀδιάκοπη ἐκκλησις, ἡ ἔντονη προτροπή καί προειδοποίησις.
- Τό ἕνα θαῦμα διαδέχεται τό ἄλλο. Τό πρῶτό τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου μόλις ξεπερνοῦσαν τήν ἑκατοντάδα. Τό βράδυ ἀνέρχονταν περίπου σέ τρεῖς χιλιάδες! Σέ λίγες ἡμέρες θά ξεπεράσουν τίς πέντε χιλιάδες!
- Οἱ ἀκροατές ἐκεῖνοι ἔδειξαν καί ἕνα ἄλλο πρόσωπο: Διάθεσι ἐφαρμογῆς τοῦ θείου λόγου. Μόλις ἄκουσαν τόν λόγο τοῦ Πέτρου, ἤρθε ἀμέσως στά κείλη τους τό ἐρώτημα:
—«**Τί ποιήσομεν;**». Ἔτσι ἄς σκεπώμαστε κι ἐμεῖς:
—Καί τώρα τί κάνουμε; Θα μείνουμε ὅπως ἤρθαμε; «*Οὐ γάρ οἱ ἀκροαταί τοῦ νόμου δίκαιοι παρά τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταί τοῦ νόμου δικαιωθήσονται*» (Ρωμ. β' 13. ἰδέ καί Ἰακ. α' 22).

Δ.Γ.Α.

Στόν Οὐρανό

† Δημήτριος Τοῦσερτ

Σέ ἀναστάσιμη περίοδο (24 Μαΐου) ἐκοιμήθη ὁ ἐκλεκτός φίλος Δημήτριος Τοῦσερτ.

● Ἡ Μαθηματική ἐπιστήμη εἶχε κερδίσει ἕνα ἀπό τά εὐφυέστερα μυαλά. Ἀλλά κυρίως ἡ ἀθῶα καρδιά του εἶχε αἰχμαλωτιστῆ ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

● Ἄν μία φορά τόν εἶχε κερδίσει ἡ ἐπιστήμη, χίλιες φορές τόν εἶχε κερδίσει ἡ θεϊκή ἀγάπη καί ἡ ἀκλόνητη πίστις του στόν Δημιουργό τοῦ κόσμου, τόν Κύριο τῆς δόξης.

● Τρεῖς μεγάλες χαρές αἰσθάνθηκε ὁ πιστός χριστιανός ἐπιστήμων:

— Ἡ μία ἡ χαρά τῆς χάριτος!

— Ἡ ἄλλη ἡ χαρά τῆς γνωριμίας του μέ τόν ἱεροκήρυκα π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη. Δέν ἔλειψε ποτέ ἀπό τά κηρύγματά του, πού δονοῦσαν τήν αἴθουσα Ζωοδ. Πηγῆς 44 καί κέρδιζαν μυριάδες ψυχές, μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ σπουδαίου φοιτητοῦ Δημητρίου.

— Ἡ τρίτη χαρά εἶχε σχέση μέ τή σεμνή κοπέλλα πού μέσα στούς χριστιανικούς κύκλους γνώρισε, τήν ὑπέροχη Αἰκατερίνη.

● Οἱ τρεῖς ὥραϊες χαρές συνενώθηκαν στήν πύο γλυκειά καί ζωντανή φωλιά, πού μετροῦσες τά παιδιά μέ τά ἑπτὰ δάκτυλα. Ὅλα ἀγόρια, πού τούς πειράζαμε κάπως, προσπαθώντας νά μετῶμε τούς ἑπτὰ Μακαβαίους παῖδες!

Κυριάκος, Μιχάλης, Γιώργος, Μαρίνος, Παῦλος, Δαβίδ, Ἰάκωβος (Ἐφραίμ).

● Παλληγάρια τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἂν ἡ ἀγία μάνα τους δέν μπόρεσε νά σταθῆ στό σκῆνωμα τοῦ θαυμασίου συζύγου καί πατέρα, ὅμως ὁ Οὐρανός γνωρίζει πότε ἡ βαρέως ἀσθενής Αἰκατερίνη θά γίνῃ δεκτῆ νά ἀγκαλιάσῃ τόν θαυμάσιο σύζυγό της στή ζωῆ τῆς Ἀναστάσεως. **Χριστός Ἀνέστη, ἀγαπητέ μου Δημήτρη!**

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Συμβολικές εικόνες στην Ἀποκάλυψη

Γιά να νοήσουμε πόσο άνοπτο και τρομοκρατικό είναι να ἐκλαμβάνουμε ἕνα συμβολικό νόημερο ὡς πραγματικό, ἄς ἀναφέρουμε ἐπὶ τροχάδην μερικές **συμβολικές εἰκόνες** τῆς Ἀποκαλύψεως.

- **Θάλασσα γυάλινη** (᾽Αποκ. β΄ 6. ιε΄ 2). Ἀσφαλῶς πρόκειται γιά συμβολισμό. Ὅπως δέν θά ἔρθη καμμία γυάλινη θάλασσα, ἔτσι δέν θά ἔρθη καί κανένας **δικτατορικός ἀριθμός**.

- Ζῶα: **Λιοντάρι, μοσχάρι, ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ἀετός** (᾽Αποκ. δ΄ 7). Ὅπως τὰ ζῶα αὐτά προβάλλονται συμβολικά, ἔτσι συμβολικό θά εἶναι καί τό **θηρίο**, μέ τόν συμβολικό ἀριθμό **χξς΄**.

- «᾽Αρνίον μέ **δέκα κέρατα καί ὀφθαλμούς ἑπτά**» (᾽Αποκ. ε΄ 6).

Φαντασθῆτε, ὅτι αὐτό τό Ἀρνίον συμβολίζει τόν Ἰησοῦ Χριστό! Ἔ, λοιπόν, φαντάζεστε τόν Χριστό μέ δέκα κέρατα καί ἑπτὰ μάτια; Ἀμφιβάλλει κανεῖς, ὅτι πρόκειται γιά συμβολισμό;

Μή ρωτᾶτε τί κρύβεται πίσω ἀπό κάθε συμβολισμό τῆς Ἀποκαλύψεως. Γιατί κανένας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας δέν θά σᾶς ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα σχεδόν ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐξηγητές τῶν Γραφῶν, δέν καταπίαστηκαν μέ τήν Ἀποκάλυψη.

- **Φιάλες χρυσές γεμῆτες θυμιάματα** (᾽Αποκ. ε΄ 8). Γι΄ αὐτό τό συμβολισμό καί γιά ἐλάχιστους ἀκόμα δίνεται ἐξηγήσις ἀπό τό ἴδιο τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως: «*Αἶ εἰσιν αἱ προσευχαί τῶν ἁγίων*». Πρόκειται γιά τίς προσευχές τῶν χριστιανῶν, πού ἀνεβαίνουν στό θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ «*ὡς θυμίαμα*». Ὅπως εὐωδιάζει τό θυμίαμα, ἔτσι εὐωδιάζουν καί οἱ προσευχές τῶν ἁγίων. Ὅπως ἀνεβαίνει ψηλά τό θυμίαμα, ἔτσι ἀνεβαίνουν καί οἱ προσευχές, ἀκόμα καί ἐκείνων πού δέν ἔχουν γίνει χριστιανοί, ἀλλ΄ ἔχουν ἀγαθή προαίρεσι (παράδειγμα ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος –Πράξ. ι΄ 4).

- Ἄγγελιοι πού κρατᾶνε τούς τέσσερις **ἀνέμους** (᾽Αποκ. ζ΄ 1).

- Ἄγιοι **σφραγισμένοι** στό μέτωπο. Ἀναφέρονται, ὅτι εἶναι **144.000** (᾽Αποκ. ζ΄ 4). Μά ἔτσι εἶναι; Στήν πραγματικότητα ὑπάρχουν πολύ περισσότεροι ἅγιοι, «*μυριάδες μυριάδων καί χιλιάδες χιλιάδων*» (᾽Αποκ. ε΄ 11), ἀναρίθμητοι. «*Καί ἀριθμῆσαι οὐδεὶς δύναται*» (᾽Αποκ. ζ΄ 9). Ἀλλοίμονο, λοιπόν, ἂν κατά γράμμα δεχτοῦμε τήν Ἀποκάλυψη! Τότε; Ὅχι μόνο ἡ Ἀποκάλυψις ἀναιρεῖ τήν... Ἀποκάλυψη, ἀλλά προσέξτε καί τόν ἄλλο συμβολισμό:

- Οἱ 144.000 ἅγιοι **δέν εἶναι ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη!** Δηλαδή, δέν ἔχουμε ἁγίους ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη, παρά μόνο ἀπό τούς Ἑβραίους, μόνο τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ; Ἔτσι λέει στό ζ΄ 5–8: 12.000 ἀπό κάθε μία ἀπό τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ (Ἰούδα, Ρουβὴν, Γάδ, Ἀσήρ, Νεφθαλεὶμ, Μανασσῆ, Συμεὼν, Λευῖ, Ἰσάακ, Ζαβουλὼν, Ἰωσήφ, Βενιαμὴν). Φυσικά δέν λέει ψέματα ἡ Ἀποκάλυψις. Καί οὔτε οἱ Ἑβραῖοι ὅλοι εἶναι στὸν... Παράδεισο! Φυσικά **συμβολικά** μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις, ψέματα δέν λέει. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ἄλλη: Ἁγίους δέν ἔχουμε ἀπό ὅλες τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Ἁγίους ἔχουμε ὅμως ἀπό τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καί ἀπό τόν Ἰσραήλ. Γιατί τό **συμβολισμό τῶν φυλῶν** δέν τὸν ἐξηγοῦμε, καί τόν **συμβολισμό τοῦ χξς΄** τὸν ἐξηγοῦμε, πάντοτε βέβαια πλανημένα καί χαμένα;

● Μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις γιά «**οἰγή ἡμῶριον**» (᾽Αποκ. ν´ 1). Δηλαδή σπὴν ἄχρονη αἰωνιότητα ὑπάρχει ὥρα καὶ ἡμῶρο; Φυσικά καὶ ἐδῶ πρόκειται γιά συμβολισμό.

● Ἑπτὰ σάλπιγγες (᾽Αποκ. ν´ 2).

● Ἀκρίδες καὶ σκορπιοὶ (᾽Αποκ. θ´ 3).

● Οὐρές ἀλόγων σάν φίδια (᾽Αποκ. θ´ 19).

● «**Βιβλιδάριον**», πού τό κατέφαγε καὶ τό κατάπιε ὁ Ἰωάννης (᾽Αποκ. ι´ 9). Παρόμοιο συμβολισμό ἔχουμε καὶ στό βιβλίον τοῦ Ἰεζεκιήλ (γ´ 1). Πρόκειται γιά τὴν πλήρη γνῶσι τοῦ περιεχομένου τοῦ ἱεροῦ βιβλίου. Καὶ σήμερα τό λέμε: «**Αὐτός κατέφαγε τό τάδε βιβλίον...**»!

● Ἡμέρες **1260** καὶ μῆνες **40** (᾽Αποκ. ια´ 2).

● «**Γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον**» (᾽Αποκ. ιβ´ 1). Φαίνεται βέβαια νά συμβολίζη τὴν Ἐκκλησία, ἀλλά δέν ἐξηγοῦνται ἱστορικά ὅλες οἱ εἰκόνες πού ἀκολουθοῦν καὶ συμβολίζουν τὴν **περιπέτεια** τῆς Ἐκκλησίας μέσα σέ ἓνα ἀντιχριστιανικό, ἄθεο καὶ διεφθαρμένο κόσμο.

● **Δράκοντας κόκκινος** μέ ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (᾽Αποκ. ιβ´ 3). Νά σημειωθῆ, ὅτι τό «ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα», εἶναι πολὺ συνηθισμένο σπὴν Ἀποκάλυψι. Περισσότερα ἀπὸ πέντε μυστηριώδη πρόσωπα θά ἐμφανιστοῦν νά ἔχουν ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (᾽Αποκ. ε´ 6. ιβ´ 3. ιγ´ 2. ιζ´ 4). Καὶ γιατί, ρωτᾶμε, ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι συμβολικά, **καὶ μόνο ἓνα πρόσωπο**, πού τό καλοῦμε ἐμεῖς «**ἀντίχριστο**» (καὶ πού οὔτε γι´ αὐτό μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις, θά εἶναι πραγματικό;).

● **Πόλεμος στὸν οὐρανό** (᾽Αποκ. ιβ´ 7). Καὶ φυσικά ὁ οὐρανός δέν ἔχει πολέμους. Ἡ ἀνταρσία οὐρανοῦ τάγματος συνέβη στὸ παρελθόν. Δέν εἶναι γεγονός τῶν ἐσχάτων. Λέει ψέματα ἡ Ἀποκάλυψις; Φυσικά ὄχι. Συμβολικά μιλάει.

● Καλοῦνται στό δεῖπνο τοῦ Θεοῦ, γιά νά φάνε **σάρκες βασιλέων, χιλιάρχων, ἀρχόντων, ἀλόγων** (ιθ´ 18). Εἶναι κανεὶς πού ἀμφιβάλλει ὅτι αὐτό τό τραπέζι εἶναι συμβολικό; Ἐάν δέν ἦταν συμβολικό, τότε θά ξεπερνοῦσε πολλὰ δεῖπνα κανιβαλικά! Ἔτσι, λοιπόν, εἶναι συμβολικό καὶ τό χάραγμα στό μέτωπο καὶ στό χέρι, πού καὶ στό σημεῖο αὐτό ἀναφέρεται!

● **Ὁ Σατανᾶς θά δεθῆ χίλια χρόνια**. Ὁ Χριστός θά βασιλεύσῃ χίλια χρόνια (᾽Αποκ. κ´ 5). Ἡ πλάνη ὅσων παίρνουν κατὰ γράμμα τό δέσιμο τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ γέννησε τοὺς **χιλιαστῆς**, ἀλλά καὶ σήμερα γεννάει πλῆθος ἀνισορρόπων χριστιανῶν, πού ξεσηκώνουν τοὺς ἀφελεῖς μέ ἐσχατολογικὲς περιέργειες καὶ μέ ἡμερομηνίες γιά τὴ **δευτέρα παρουσία!**

● **Πολύτιμοι λίθοι** γιά τὰ θεμέλια τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ (᾽Αποκ. κα´ 20-21).

● **Ἴπποι** μέ διάφορα χρώματα. Λευκός (᾽Αποκ. στ´ 1). Κόκκινος (᾽Αποκ. στ´ 4). Μαῦρος (᾽Αποκ. στ´ 5). Κίτρινος (᾽Αποκ. στ´ 5). Ὅλοι αὐτοὶ οἱ συμβολισμοί, ἂν ληφθοῦν κατὰ γράμμα, τότε, κατὰ τό δὴ λεγόμενο, «**θᾶχουμε πράσινα ἄλογα!**»! Ὅλα ὅμως κρύβουν κάποιο πνευματικό νόημα.

● Τό τραγικό εἶναι, ὅτι δέν ἐπιζητοῦν οἱ πολλοὶ **πνευματικὴ ἐνέργεια**, ἀλλὰ ζητοῦν **ἐσχατολογικὴ περιέργεια**. Ποτέ ὁ Χριστός δέν ἱκανοποίησε οὔτε τέτοια οὔτε οἰανδήποτε ἄλλη περιέργεια. Καλοῦσε καὶ καλεῖ σέ σταυρική πορεία, σέ ἔργα ἀγάπης, σέ κόπο πίστεως, σέ βεβαία ἐλπίδα. Καλεῖ ὄχι νά μάθουμε γιά τὸν ἀντίχριστο, ἀλλά ν´ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό, τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας καὶ τὴ βασιλεία Του τὴν ἀκατάλυτη. Καλεῖ σέ ἐγρήγορσι! Γρηγορεῖτε, ὅτι «**ἐν ᾗ ὥρα οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται!**» (Λουκ. ιβ´ 40).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἄγριέλαιος καί καλλιέλαιος

Ρωμ. ια' 16-18

Ἡ ρίζα καί οἱ κλάδοι (στ. 16)

Ἰχαν ἐνδόξους προγόνους οἱ Ἰσραηλίτες. Εἶχαν ἀγίους. Ἡ ἀπαρχή, τό πρῶτο πρόσωπο, ὁ Ἄβραάμ, ὑπῆρξε ὑπόδειγμα πίστεως. Ἄλλά καί ὄλο τό δένδρο τοῦ Ἰσραήλ, πού φυτεύτηκε ἀπό τόν Θεό, σύμφωνα μέ τήν ἐπαγγελία στόν Ἄβραάμ, εἶχε ρίζα ἁγία. Τό θέμα εἶναι τί γίνεται μέ τούς κλάδους. Τήν εἰκόνα τοῦ δένδρου εἰσάγει ἀπό τόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: *«Εἰ δέ ἡ ἀπαρχή ἁγία, καί τό φύρμα καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία, καί οἱ κλάδοι»* (στ. 16). Δηλαδή: Κι ἄν τό προζύμι ἀπό τί νέα σοδειά εἶναι ἅγιο, τότε μπορεῖ καί τό ζυμάρι νά εἶναι ἅγιο. Κι ἄν ἡ ρίζα εἶναι ἁγία, τότε καί οἱ κλάδοι μποροῦ νά εἶναι ἅγιοι.

Ἐμμέσως ἐγκωμιάζει τούς Ἰσραηλίτες ὁ Παῦλος, ὅχι γιά νά τούς κολακέψη, ἀλλά γιά νά τούς ἐπισημάνη τήν εὐθύνη τους, ὅσο καί τί δυνατότητα τῆς σωτηρίας.

«Εἰ δέ ἡ ἀπαρχή ἁγία, καί τό φύρμα καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία, καί οἱ κλάδοι» (στ. 16). Τό χωρίο εἶναι δυνατόν νά ἐκληφθῇ καί ὡς ἐξῆς:

- Δέν μᾶς σώζουν οἱ ἔνδοξοι πρόγονοί μας, τό ἔνδοξο παρελθόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄν δέν φανοῦμε ἄξιοι ἀπόγονοί τους. «Μιμεῖσθε αὐτῶν τήν πίστιν», παραγγέλλει ὁ Παῦλος (Ἐβρ. ιγ' 7). Κάποτε εἴμεθα ἁγιολάτρες, ἀλλά δέν εἴμεθα ἁγιομίμητοι. Κλαδιά ἁγίου δένδρου, ἀλλά μαραμένα.

- Γιά νά ἔχουμε καλά ἀποτελέσματα, πρέπει νά ἔχουμε καλές καταβολές. Ὅταν ξεκινᾶμε ἄσχημα, παράνομα, ἀντικανονικά, συμφεροντολογικά, ἐπιδεικτικά, τότε καί τό τέλος θά εἶναι κακό. Ἡ ἀπαρχή κακή; Ἡ ρίζα κακή; Καί οἱ κλάδοι θά εἶναι κακοί καί οἱ καρποί σάπιοι.

Ἐγκεντρισιμός (στ. 17)

Τήν εἰκόνα τοῦ δέντρου χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νά παραστήσῃ: *Πρῶτον*, τό πόσο ἀναγκαῖο εἶναι ἡ σύνδεσις μέ τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ κορμός τοῦ δένδρου. *Δεύτερον*, τό τραγικό ἀποτέλεσμα γιά ἕνα κλάδο, ὅταν ἀποκόπτεται ἀπό τόν κορμό. *Τρίτον*, τί δύναμι, πού ἔχει ὁ Χριστός νά παίρνη ξένους κλάδους καί νά τούς ἐνώνη μέ τό ζωτικό κορμό του, ἀλλά καί νά ἐπαναπροσλάβῃ ξεκομμένους κλάδους καί νά τούς ζωοποιῇ. Τό δέντρο εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ ἴδιος διεκήρυξε: *«Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τά κλήματα... Ἐάν μή τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τό κλῆμα καί ἐξηράνθη»* (Ἰωάν. ιε' 5-6). Ὁ κορμός τῆς ζωῆς διοχετεύεται ἀπό τόν Χριστό. Ὅσοι εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό, αὐτοί εἶναι πνευματικά ζωντανοί. Ὅσοι ξεκόβονται, καταδικάζονται μόνου τους στόν πνευματικό μαρasmus.

Παρουσιάζοντας ὁ Παῦλος τί σύνδεσι καί τήν ἀποσύνδεσι ἀπό τό δέντρο τῆς σωτηρίας, λέει στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς:

«Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σύ δέ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς καί συγκοινωνός τῆς ρίζης καί τῆς πίοτιος τῆς ἐλαίας ἐγένου, μή κατακαυῶ τῶν κλάδων» (στ. 17). Δηλαδή: Ἄν μερικοί ἀπό τούς κλάδους ἀποκόπηκαν, καί σύ πού ἦσουν ἀγριελιά, μπολιάστηκες στή θέσι τους καί συνδέθηκες μέ τή ρίζα καί τόν πλούσιο χυμό τῆς ἐλιάς, νά μή καυῶσαι εἰς βάρος τῶν ἀποκομμένων κλάδων. Ἐδῶ παρουσιάζονται οἱ δύο τάξεις, οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἐθνικοί.

● Οἱ πρῶτοι, οἱ Ἰουδαῖοι, ἐμφανίζονται ὡς φυσικοί κλάδοι τοῦ δένδρου τοῦ Θεοῦ. Ὁ κλάδος σ' ἕνα δένδρο δέν ἀποκτᾶ μόνος του ἀξία. Εἶναι φυσική συνέπεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ δένδρου. Τό ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἀνῆκαν στό δένδρο τοῦ Θεοῦ, δέν ἦταν γι' αὐτούς ἀφορμή καυχίσεως ἢ αἰτία βραβεῖου καί σωτηρίας. Ἀπλῶς ἔτσι γεννήθηκαν. Ἡ ἀξία τους ἦ ἀπαξία τους μετρήθηκε ἀπό τή στιγμή, πού ἔπρεπε νά διαλέξουν: Μπόλιασμα ἢ ἐμμογή στό κατεστημένο; Ἐνωμένοι μέ τό δένδρο ἢ ξεκομμένοι;

Ὁ Χριστός δέν ἦταν ἀπλῶς μία συνέχεια τοῦ θρησκευτικοῦ δένδρου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἦταν ἕνα νέο δένδρο, πού οἱ ρίζες του γενεαλογικῶς βρίσκονταν βαθειά σπῆν Ἰσραηλιτική ἱστορία (Ἰ Αποκ. κβ' 16). Ἦταν τό δένδρο, πού βλάστησε «ἐκ τῆς Παρθένου» ἦταν τό «ξύλον τῆς ζωῆς». Ὅσοι ἤθελαν νά πιστέψουν στόν Χριστό καί νά σωθοῦν, ἀπό τούς Ἰουδαίους, ἔπρεπε νά δεχθοῦν τό μπόλιασμα, τόν «ἐγκεντρίσμον». Κέντρο πλέον τῆς ζωῆς τους θά ἦταν ὄχι ὁ νόμος, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως ὄχι μόνο δέν δέχθηκαν τήν εὐλογία τῆς χάριτος, νά μπολιαστοῦν καί νά γίνουν καρποφόροι κλάδοι τοῦ δένδρου τῆς σωτηρίας, ἀλλά καί ἀπομακρύνθηκαν. Ξεκόπηκαν, «ἐξεκλάσθησαν» (στ. 17).

● Ἀπό τό ἄλλο μέρος ὑπῆρχαν οἱ ἐθνικοί (οἱ εἰδωλολάτρες). Ἀγριελνές θρη-

σκευτικότητας. Φυτεμένοι σέ κάποιο θρησκευτικό χωράφι, ἀλλά χωρίς προοπτική νά καρποφορήσουν. Καί ἔρχεται ὁ Χριστός καί τούς καλεῖ. Καί δέχονται τό μπόλιασμα. Γίνεται ἡ θαυμασπὴ ἀλλαγὴ. Οἱ πρῶτων κοινῶν τῆς πλάνης γίνονται «συγκοινωνοὶ τῆς ρίζης καί τῆς πίοτιος τῆς ἐλαίας» (στ. 17). Γίνονται μέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Γεμᾶτοι ἀπό τούς χυμούς «τῆς ἐλαίας», τῆς ἐλπίδας τῆς χάριτος.

Πρόκειται γιὰ θαῦμα καί γιὰ τραῦμα. Γιὰ τό τραῦμα, τήν ἀποκοπή δηλαδή τῶν Ἰουδαίων, ἔνοχοι ἦσαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλά γιὰ τό θαῦμα, γιὰ τό μπόλιασμα τῶν ἐθνικῶν, δέν ἔπρεπε οἱ ἐθνικοί νά ὑπερηφανεύωνται. Ἐπρεπε νά δοξάζουν τόν Θεό, πού παρ' ἀξίαν τούς κάλεσε.

● Μέ τό νά πῆ ὁ Παῦλος γιὰ τόν Ἰουδαῖο, ὅτι «ἐξεκλάσθη», ἀποκόπηκε, θέλησε νά τόν κἀν νά πονέσῃ. Εἶχες τή θέσι σου καί τήν ἔχασες. Δέν ἦσουν ἀπλῶς φυτεμένος δίπλα ἀπό τό δένδρο· ἦσουν μέρος τοῦ δένδρου. Δέν χρειάζονταν πολὺ, γιὰ νά παραμείνης. Ἀπλῶς ἡ φυσική σου κατάσταση, μέ τήν πίστι καί τήν ἀποδοχή τῆς νέας ζωῆς τοῦ δένδρου, θά γινόταν ὑπερφυσική.

● Καί μέ τό νά πῆ γιὰ τόν ἐθνικό, ὅτι «ἐνεκεντρίσθη», ἐνσωματώθηκε, θέλησε νά τοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε ἀφορμὴ ὑπερηφανείας. Δέν σοῦ ἀνῆκε ἡ θέσις. Ἦσουν ξένος. Παρά φύσιν κατάσταση ἦταν γιὰ σένα τό δένδρο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καί ξαφνικά ἀπό τό παρά φύσιν ὠδηγήθηκες στό ὑπερφύσιν. Αὐτό σοῦ τό ἔκανε δῶρο ὁ Θεός τῆς χάριτος, σέ σένα βέβαια, πού πίστεψες καί δέν ἀπέστρεψες τήν προσοχή σου καί τήν καρδιά σου ἀπό τό οὐράνιο κάλεσμα.

Τήν τιμή, πού εἶχε ὁ Ἰουδαῖος, θέλησε καί τήν ἔχασε. Τήν τιμή, πού δέν εἶχε ὁ ἐθνικός, θέλησε καί τήν προσέλαβε.

Μή ὑψηλοφρόνει (στ. 18)

Ἡ ἀποστασία τῶν Ἰουδαίων ὠφειλόταν

ἀποκλειστικά σ' αὐτούς. Ἡ πρόσληψις τῶν ἐθνικῶν ὠφειλόταν στή χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως δέν μπορούσαν οἱ χριστιανοί, οἱ πρώην εἰδωλολάτρες, νά καυχηθοῦν, ὅτι τάχα μόνοι τους κατάφεραν κάτι σπουδαῖο. Σπουδαῖο ἦταν τό ὅτι ἔγιναν χριστιανοί ὄχι ἀπλῶς σπουδαῖο, ἀλλά σπουδαιότατο. Ἄλλ' ἦταν δῶρο, ὄχι κατόρθωμα. Γι' αὐτό στόν ἐπόμενο στίχο τονίζει ὁ Παῦλος τόν κίνδυνο τῆς ὑπερηφανείας: *«Μή κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δέ κατακαυχῶσαι, οὐ σύ τήν ρίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ρίζα σέ»* (στ. 18). Δηλαδή: Νά μή καυχῶσαι εἰς βάρος τῶν ἀποκομμένων κλάδων. Ἄν καυχῶσαι, νά σκεφτῆς, ὅτι δέν βαστάζεις ἐσύ τή ρίζα, ἀλλά ἡ ρίζα ἐσένα.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι κυρίως τρία πράγματα:

- Ὑποτίμησις τῶν ἄλλων. Γιὰ ν' ἀνυψωθῆ τό δικό μου «ἐγώ», πρέπει νά ἐξευτελισθοῦν οἱ ἄλλοι. Πῶς θά φανῶ ἐγώ ὑψηλότερος, ἄν οἱ ἄλλοι δέν φανοῦν κοντιτεροί; Γι' αὐτό ὁ Παῦλος δέν λέγει ἀπλῶς «Μή καυχῶ», νά μή καυχηθῆς.

- Ἀλλά λέει: *«Μή κατακαυχῶ»* (στ. 18), νά μήν ὑπερηφανευθῆς εἰς βάρος ἄλλων, νά μή διαπομπεύσῃς ἄλλους, γιά νά ἐξαρθῆς ἐσύ.

Στό κλασικό παράδειγμα ὑπερηφανείας, πού μᾶς ἔδειξε ὁ Κύριος, στήν παραβολή τοῦ τελώνου καί τοῦ φαρισαίου (Λουκ. ιη' 10-14), ὑπογραμμίζεται αὐτό τό στοιχεῖο τῆς ὑπερηφανείας, ἡ ἐξουθένωσις, δηλαδή, τῶν ἄλλων, πού εἶναι καί τό σατανικώτερο στοιχεῖο.

- Μᾶς κάλεσε ὁ Θεός. Γιὰ τήν πνευματική σωτηρία καί ἄνοδο μᾶς ἔδωσε τή στερεή σκάλα, τό Σταυρό Του. Γιατί ἐμεῖς θέλουμε νά χρησιμοποιοῦμε τή σκάλα σκάλα τῆς ὑπερηφανείας, προκειμένου ν' ἀνεβοῦμε; Δέν ξέρουμε, ὅτι θά τσακισθοῦμε; Νομίζουμε, ὅτι πατώντας πάνω στά πώματα τῶν ἄλλων, θά γίνουμε ὑψηλότεροι; Προσοχή, προσοχή! Κίνδυνος

θάνατος ἡ ὑπερηφάνεια. Βρέθηκες στό δένδρο τῆς σωτηρίας, χωρίς νά τό ἀξίζης. Πῆρες τή θέσι ἄλλων, πού θέλησαν ν' ἀποκοποῦν. Μή ξεχνᾶς, ὅτι καί πάλι μπορεῖ ν' ἀλλάξουν τά πράγματα, νά ἔλθουν ἐκεῖνοι στή θέσι τους καί σὺ στή δική τους.

Γιά ὅσους ἐξεκλάσθησαν, γιά ὅσους ἀπομακρύνθηκαν, γιά ὅσους παρασύρθηκαν καί ἔπεσαν, δέν χρειάζεται ἐξουθένωσις καί διαπόμπευσις. Ἀγάπη χρειάζεται. Ἡ διαπόμπευσις ἀπό μᾶς ἐνός ἀμαρτωλοῦ εἶναι ἡ χαριστική βολή γιά τήν πτώσι του. Ἀγάπη θέλει ὁ ἀμαρτωλός. Ἀγάπη καί προσευχή, ὥστε κάποια ἡμέρα νά ἐπιστρέψῃ. Κι ὅταν ἐπιστρέψῃ, τότε καί ἡ δική σου χαρά θά διπλασιασθῆ.

- Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι οἰκειοποίησις ξένων ἀγαθῶν. Γιατί πρᾶγμα καυχώμεθα; ἔχουμε κάτι, πού εἶναι δικό μας, ὥστε νά καυχηθοῦμε γι' αὐτό; *«Τί ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες;»* (Α' Κορ. δ' 7). Τό μόνο δικό μας εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας. Ἀλλ' αὐτές μᾶς ταπεινώνουν, δέν μᾶς ἀφήνουν νά ὑπερηφανευθοῦμε.

Συνήθως ὑπερηφανευόμεθα γιά τή θρησκευτική μας ἀρετή, λές κι ἐμεῖς εἴμεθα οἱ σωτῆρες. Εὐτυχῶς, πού εἴμεθα κι ἐμεῖς, ἀλλιῶς τί θά γινόταν ὁ χριστιανισμός! Γι' αὐτό ὁ Παῦλος προλαβαίνει τήν ὑπερηφάνεια τῶν ἐθνικῶν, πού πίστευσαν, ἔναντι τῶν Ἰουδαίων, πού δέν εἶχαν πιστεῦσει στό Χριστό.

- Ποιά εἶναι ἡ ρίζα; Ὡς ρίζα κατ' ἀρχάς νοεῖται ἡ Παλαιά Διαθήκη ἢ οἱ ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ ἀποστάτες ξεκόπηκαν ἀπό τό δένδρο. Ἀλλ' ἡ ρίζα παραμένει. Ριζωμένη ἡ πίστις στήν ἐν Χριστῷ σωτηρία μέσα στήν Παλαιά Διαθήκη, στίς προφητεῖες, στίς ἐπαγγελίες. Λοιπόν, γιατί καυχῶσαι; Σὺ, ὁ ἐξ ἐθνῶν χριστανός, γέννησες τή ρίζα, ἢ ἡ ρίζα γέννησε ἐσένα;

Ὡς ρίζα νοεῖται καί ὁ Χριστός.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Σκληρά χωρία!

Πώς θά ὠνομάζαμε μερικά χωρία τῆς Γραφῆς; Σκληρά χωρία! Δύσκολες ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστοῦ! Καί ὁμως δέν εἶναι ἔτσι. Τά χωρία αὐτά μετρᾶνε τήν ἀγάπη. Εἶναι σκληρό νά μετρᾶς τόν ἥλιο καί τή σελήνη; Εἶναι σκληρό νά πῶ, ὅτι θαυμάζω πιά πολύ τόν ἥλιο; Ἄλλο τόσο εἶναι σκληρό νά πῶ, πῶς ἀγαπῶ τόν Χριστό πάνω ἀπό ὅλα.

• Τά χωρία μετρᾶνε τήν ἀγάπη (Ματθ. ι' 37). «Ὅποιος ἀγαπάει τόν πατέρα του καί τή μητέρα του, τό γιό του ἢ τή θυγατέρα του παραπάνω ἀπό μένα, αὐτός δέν εἶναι ἄξιος γιά μένα».

—Δηλαδή, Κύριε, νά μήν ἀγαπᾶμε αὐτούς πού μᾶς γέννησαν καί τά παιδιά πού γεννήσαμε;

—Δέν εἶπα (λέει ὁ Χριστός), ὅτι τό ἀσήμι δέν εἶναι πολύτιμο. Εἶπα, ὅτι τό χρυσάφι εἶναι πολυτιμότερο. Δέν εἶπα, ὅτι οἱ συγγενεῖς δέν σᾶς ἀγαπᾶνε καί δέν τοὺς ἀγαπᾶτε. Ἄν καί θά μπορούσα καί αὐτό νά τό πῶ, γιατί βλέπω παιδιά πού ἐγκατέλειψαν τοὺς γέροντες γονεῖς τους. Καί βλέπω καί γονεῖς, πού δέν ἀγαπᾶνε τά παιδιά, δέν τά θέλουν, πού τά σκοτώνουν μέ τίς ἐκτρώσεις!

• Ἄλλά δέν μιλάω γιά τέτοια ἀχάριστα παιδιά, πού πετᾶνε τοὺς γέροντες γονεῖς καί πού σκοτώνουν παιδιά. Μιλάω γιά τή σωστή ἀγάπη στόν πατέρα καί στή μητέρα, γιά τήν ἀγάπη τῶν γονιῶν στόν πατέρα καί τήν ἀγάπη τῶν γονιῶν στόν μητέρα. Ὅσο ὁμως σωστή κι ἂν εἶναι αὐτή ἡ ἀγάπη, δέν εἶναι, δέν μπορεῖ νά εἶναι σωστότερη καί ἀνώτερη ἀπό τήν Ἀγάπη σ' Ἐμένα!

• Πάνω ἀπό ὅλες τίς συγγενικές καί φιλικές ἀγάπες εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ Σοῦπερ-Ἀγάπη! Γιά τρεῖς λόγους:

1. Ὁ Χριστός δέν μᾶς γέννησε, ἀλλά μᾶς ἀναγέννησε. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἀπλῶς μία φυσική ἀγάπη. Εἶναι ἡ Σταυρωμένη Ἀγάπη. Ὅλοι μπορεῖ νά μᾶς ξεχάσουν. Ὁ Χριστός θά εἶναι γιά πάντα Σωτήρας μας.

2. Οἱ δικοί μας ἄνθρωποι μπορεῖ καί νά μᾶς πικράνουν. Ὁ Χριστός θά εἶναι πάντα ἡ ἀγία Ἀγάπη μας. Εἶναι ὁ Ἀσύγκριτος. Θυμηθῆτε τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Καί τό παιδί τους πρόδωσαν καί τόν Χριστό ἀρνήθηκαν. Τί ἔκανε ὁ τυφλός; Δέν πῆγε στοὺς γονεῖς του. Τόν Χριστό ἀκολούθησε.

3. Ὅταν ἀγαπᾶμε τόν Χριστό δυνατά καί ὑπεροχικά, πάνω ἀπό ὅλα καί ἀπό ὅλους, τότε καί ἡ ἀγάπη στοὺς συγγενεῖς θά εἶναι ἱερή, σταθερή καί ἀνιδιοτελής. Ἀντρόγυνο πού ἀγαπᾶνε καί οἱ δύο φλογερά τόν Χριστό, παραμένουν καί μεταξύ τους ἀγαπημένοι. Ἐπερνοῦν κάθε ἐμπόδιο. Ζοῦν ἄρμονικά, χαίρονται τήν ἀγάπη τους μέχρι τά βαθειά γεράματα.

* * *

• Σκληρά φαίνονται καί ἄλλα χωρία. Στό πρῶτο χωρίο: Στή σκάλα τῆς Ἀγάπης πολύ ψηλά στέκει ἡ Ἀγάπη στό Χριστό. Τελικά δέν εἶναι σκληρό τῆς ἀγάπης τό χωρίο. Πρόκειται ἀγάπη, πού μπολιάζει καί τή φυσική ἀγάπη σέ συγγενεῖς. Εἶναι ἀγία, ὑπερφυσική. Εἶναι ἡ Ἀγάπη τῶν Ἁγίων, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Τό άλλο χωρίο φαίνεται καί αυτό σκληρό, μά είναι *δοξασμένο*. Τό λέει ό Χριστός: «*Ός ού λαμβάνει τόν σταυρόν αυτού καί ακολουθεί όπίσω μου, ούκ έστι μου άξιος*» (Ματθ. ι' 39). Ποιός τά λέει αυτά; Αύτός πού σήκωσε τό βαρύτερο Σταυρό. Σήκωσε τά βάρη όλων τών ανθρώπων. Φαντάζεσθε Χριστό χωρίς Σταυρό; Θά ήταν κάποιος περιφερόμενος *θηρησκευτικός άπατεώνας!* Από τό Σταυρό Του μιλάει γιά τόν δικό μας σταυρό.

• Όλοι σήκωσαν, σηκώνουν καί θά σηκώσουν κάποιο σταυρό! Κάποιο πόνο, κάποια δοκιμασία, κάποιον μικρό ή μεγάλο έμπαιγμό γιά τόν Χριστό. Κάποιο πρόσωπο, πού μπορεί καθημερινά νά μάς σταυρώνη.

• Τό θέμα δέν είναι ό σταυρός, πού όπωσδήποτε θά είναι καί δικός μας. Τό θέμα είναι άν ανηψώνουμε τό Σταυρό του Χριστού. Οι Άγιοι τί είναι; Οι μικροί σταυροφόροι πού συνοδεύουν τόν Μεγάλο Σταυροφόρο, τόν Χριστό. Γιά τούς μάρτυρας ειδικώτερα μπορούμε νά ποϋμε, ότι είναι οι μεγάλοι σταυροφό-

ροι του Θεανθρώπου Σταυροφόρου, του Μάρτυρα του Γολγοθά.

• Σκληρός ό λόγος; Άς θυμηθοϋμε τό λόγο των άγιων Σαράντα Μαρτύρων: «*Δριμύς ό χειμών, αλλά γλυκός ό παράδεισος*».

* * *

• Έχουμε καί ένα τρίτο λόγο. Φαίνεται σκληρός, μά πληρώνεται εκατονταπλάσια. Οι άγιοι, μέ πρώτους τούς Άποστόλους, τά άφησαν όλα γιά τό όνομα του Χριστού. Καί πως πληρώθηκαν; «*Έκατονταπλάσια λήψεται καί ζώνη αιώνιον κληρονομήσει*» (Μάρκ. ι' 30), βεβαιώνει ό Χριστός γιά καθένα από αυτούς.

• Άς διαλέξουμε:

—Υλικά ή πνευματικά;

—Χώμα ή Ούρανό;

—Πρόσκαιρα ή αιώνια;

—Αιώνια καραντίνα στην κόλαση ή αιώνια χαρά στην αιωνιότητα;

Τά ηλεκτρικά «πατίγια» σκοτώνουν

Κυριακή μεσημέρι, λεωφόρος Κωνσταντινουπόλεως. Σταματημένο ό σέ φανάρι. Πρώτα έρχεται κάτι περισσότερο σαν άεράκι, παρά σαν ήχος κι ύστερα μία ομάδα 7-8 άγοριών μέ ηλεκτρικά πατίγια περνάει μέ ταχύτητα ανάμεσα στα αυτοκίνητα καί διασχίζει τήν διασταύρωσι, μία ανάσα πριν τό φανάρι γίνει πράσινο, έγείροντας τά σύγκρα του τρόμου.

• Ακολουθεί μία δεύτερη ομάδα φουριόζων έφήβων, πού γαζώνει τή συμβολή των δρόμων, πριν ακόμα έκκινήσουν τά αυτοκίνητα. Συνεχίζουν αλώβητοι, άφοϋ κανείς από τή διασταυρούμενη ροή δέν άρπαξε τήν έκπνέουσα όριακή στιγμή ή άχνα του μεσημεριού σκορπά μία ναρκωτική νωχελικότητα στον άέρα καί στην άραιή κίνησι των δρόμων.

• Είναι 11 έως 14 χρόνων τό πολύ. Στητά πάνω στα πατίγια, άκίνητα, έ-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,

vaptistisperiodiko@gmail.com

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Άγ. Άναργύρων 4,
18542 Πειραιάς

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Αμερικής: δολ. 25.

Καναδά καί Αύστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές καί έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

χουν τήν ἀνατριχιαστική ἀταραξία ἐκείνου πού πιστεύει πώς ἔχει τόν ἀπόλυτο ἔλεγχο. Εἶναι στήν ψυχολογία τοῦ ἐφήβου ν' ἀψηφᾶ, ἀκόμα καί νά προκαλῆ τόν κίνδυνο. Ἰδίως μέσα στόν κύκλο τῆς ομάδας, πού προσφέρει ἀσφάλεια, ἀμβλύνει ἀτομική εὐθύνη καί κανεὶ νά μοιάζει ἡ παρακινημένη πράξη ἡρωική.

- Ἐνα παιχίδι μέ τό θάνατο σέ περιβάλλον ὑψηλοῦ κινδύνου, χωρίς προπέτασμα προστασίας. Ὅλα ἦταν παραβιασμένα: Ὁδήγησι πατινοῦ μέ ἀνώτατο ἐπιτρεπόμενο ὄριο ταχύτητας τά 25 χιλιόμετρα τήν ὥρα, ἀπό παιδιά κάτω τῶν 15.

— Ὑπέρβαση αὐτοῦ τοῦ ὁρίου ταχύτητας.

— Μή χρήση κράνους.

— Κίνηση σέ λεωφόρο.

- Ἀνεπίγνωστοι παραβάτες ἢ ἄγουρα εἰδῶλα ὧσων θεωροῦν τοὺς νόμους σχετικούς καί πάγια τήν ἀτιμωρία;

- Οἱ ἔλεγχοι ἀνύπαρκτοι, οἱ γονεῖς ἀφαντοί, κανένα μάθημα ὀδικῆς ἀσφάλειας γιά ἠλεκτρικά πατίνια στά σχολεῖα. Δέν εἶναι μόνο οἱ ἀπερίσκεπτες κοῦρσες αὐτοκτονίας σέ λεωφόρους καί κεντρικές ἀρτηρίες. Εἶναι καί οἱ τρελές πορεῖες σέ πεζοδρόμια, πεζοδρομοί, στενά, μονόδρομοι τῆς γειτονιάς.

Γνωρίζει ἕνα 11χρονο, πού πετάγεται ἀπό τή γωνία, τό στόπ, τό τρίγωνο, τόν κανόνα τῆς δεξιᾶς;

- Ἐκατοντάδες τά ἀτυχήματα μέσα στό 2025. Δύο θανατηφόρα. Δεκάδες τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 26, ἕνα θανατηφόρο. Θά ἀπαγορευθεῖ ἡ κυκλοφορία ἀνηλίκων μέ πατίνια στοὺς δρόμους; Θά ἐπιβάλλονται στοὺς κηδεμόνες κυρώσεις; Τό ζητούμενο ἴσως δέν εἶναι νά ἐξωβελιστοῦν ὀλοκληρωτικά ἀπό τή ζωή τους. Ἄλλά νά ἐνταχθοῦν μέ αὐστηροὺς κανόνες καί ἀπαραβίαστους ὅρους, ἀκόμη καί ὡς παιχίδι.

- Ὅμως εἶναι αὐτό δυνατόν στήν Ἑλλάδα τῆς ἀναρχῆς μετακίνησης, τῆς ἀπουσίας ὑποδομῶν, τῶν ἐγκυβερνητικῶν

καί ἀντικοινωνικῶν συμπεριφορῶν, τῶν ἀνεφάρμοστων κανόνων;

- Σέ μιά κοινωνία πού ἀντιλαμβάνεται ὡς φυσική κατάσταση τήν παρατυπία; Δέν εἶναι.

Ἄφθονία μιτροφόρων

Μέχρι πρὶν ἀπό 25 περίπου χρόνια τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας διέθετε περίπου δέκα ἕως δέκα πέντε ἐπισκόπους ἢ μητροπολίτες. Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτοὺς εἶχαν ἐπιλέξει τό ἔργο τῆς σκληρῆς δουλειᾶς καί τῆς *ιεραποστολικῆς θυσίας*.

- Ἀπό αὐτοὺς ὑπῆρχαν καί λίγοι «λιποτάκτες»! Μέ τή δικαιολογία κάποιος δῆθεν εἰδικῆς ἀποστολῆς ἔξω ἀπό τήν Ἀφρική, ἀρκετοί ἀπό τοὺς μιτροφόρους τοῦ Ἀφρικανικοῦ Πατριαρχείου, *μονίμως* βρισκόνταν στήν Ἑλλάδα. Ἐξοικονομοῦσαν (καί ἐξοικονομοῦν) ἀρκετά χρήματα περιφερόμενοι σέ ἕν Ἑλλάδι κηδεῖες, μνημόσυνα καί πανηγύρια.

- Εὐτυχῶς, πού αὐτοεπιστρατεύθηκαν σεμνοὶ κληρικοὶ ἀπό καλά ἀγιορειτικά μοναστήρια καί Ὀρθόδοξες Ἀδελφότητες καί πορεύτηκαν στήν Ἀφρική καί τελοῦν *ὄντως θαύματα*. Πλήθος ἀδελφῶν μας σέ ἀφρικανικές χώρες μέ λαχτάρα προσῆλθαν στήν Ὀρθόδοξο πίστι. Καί οἱ ταπεινοὶ τοῦ Κυρίου διάκονοι, ἱεραποστολικοὶ ἐπίσκοποι, ἀποδίδουν καρπούς εὐκλεεῖς.

- Εἴμαστε σίγουροι, ὅτι τό πνευματικό ἔργο τῶν ἐλαχίστων ἱεραποστόλων ἐπισκόπων, ἀστράπτει καί λάμπει. Ὅπως εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐπισκοπική Ἱεραρχία τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πλησιάζει σέ ἀριθμό τοὺς μιτροφόρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

- Ἀναζητώντας τίς κατ' ὄνομα μόνο «ὀρθόδοξες» ἐπαρχίες τῆς Ἀφρικῆς, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀθρώπων χειροτονουμένων μιτροφόρων *περιφέρονται* στόν Ἑλλαδικό χῶρο!

• Δεν γνωρίζουμε τὰ κριτήρια, μέ τὰ ὁποῖα ὁ τῆς Ἀφρικῆς «ποιμένας» κάθε τόσο χειροτονεῖ ἐπισκόπους καί μητροπολίτες μέ ἔδρες... τὴν Ἑλλάδα! Καί οἱ λόγω θά κάνουν βέβαια καί κάποιο ταξίδι πρὸς τοὺς μαύρους ἀδελφούς μας!

• Ἀφοῦ εὐχαριστήσουμε τὸν **Ποιμένα τὸν Καλό** καί γιὰ τοὺς λίγους ὑπερόχους ἱεραποστόλους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀφρικῆς, πού δίνουν τὴν καλὴ μαρτυρία, «μαρτυροῦντες» στὶς φοβερές δυσκολίες τοῦ ἀγίου ἔργου τους, θά παρακαλέσουμε νὰ συνάξῃ ὁ Κύριος τοῦ Ἀμπελῶνος τυχόν τυχοδιῶκτες κληρικούς, πού κάθε λίγο καί λιγάκι χειροτονοῦνται ἐπίσκοποι, γιὰ νὰ καταφύγουν εὐθὺς ἀμέσως στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο.

• Τό «**εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα**» ἀρμόζει μόνο γιὰ τοὺς γνησίους καί κοπιῶντας ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας.

Φρουροὶ ζωῆς, ὄχι θανάτου

Δύο - δύο στό γκρεμό! Φρικτό! Οὔτε ὀνόματα θέλουν νὰ ἀποκαλύπτουν οἱ δημοσιογράφοι, οὔτε σχόλια νὰ κάνουν φίλοι καί συγγενεῖς. Δύο κορίτσια!

Στ' ἀλήθεια πῶς σκεφτήκαν νὰ πηδήξουν ἀπὸ τὴν ἑβδόμη ταράτσα πολυκατοικίας; Τί σκιάχτρο εἶδαν μπροστά τους; Τί φρικτό γιὰ τὴ ζωὴ τους σκέφτηκαν;

• **Αὐτοκτονία!** Ἐπιστρατευθῆτε ὅλοι. Στό γκρεμὸ ἢ νεολαίας μας. Κύριε, σῶσε μας!

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρῶ καί γιὰ τό 2026

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρῶ) καί γιὰ τό ἔτος 2026.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 6936941857.**

-----000000-----

Πρὸς τοὺς συνδρομητὲς ἐξωτερικοῦ

Γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ταχυδρόμηση τοῦ περιοδικοῦ νὰ μᾶς στείλετε τό τηλέφωνό ἢ τό email σας στό info@ioannisvaptistis.gr

Πᾶμε κατασκίνωση - Καλοκαίρι 2026

Στὴν Περαχώρα-Λουτρακίου

Α' περίοδος: Ἀγόρια Γ -ΣΤ Δημοτικοῦ
1 - 9 Ἰουλίου (8 ἡμέρες)

Β' περίοδος: Ἀγόρια Γυμνασ.-Λυκείου
9 - 19 Ἰουλ. (10 ἡμέρες)

Γ' περίοδος: Κορίτσια Γυμνασ.-Λυκείου
21 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. (11 ἡμέρες)

Δηλώσεις

Μέχρι 20 Ἰουνίου γιὰ τὰ ἀγόρια.

Μέχρι 30 Ἰουνίου γιὰ τὰ κορίτσια.

Τηλ. 2103212713 - 6936941857

2109765440

**e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com**

Ταχυδρομικῶς: «Βαπτιστής»
Χριστοκοπίδου 12
10554 Ἀθήνα.